

stater, som er i stand dertil, til at bidrage til en fuldstændig løsning af problemet ved at modtage de øvrige fanger, og endelig opfordres den indiske regering til at aflægge beretning til den 11. plenarforsamling.

Det amerikanske forslag vedtoges af 1. udvalg med 45 stemmer mod 0, medens 11 (østblokken, Burma, Chile, Syrien, Indien, Bolivia og Indonesien) afholdt sig fra at stemme. Det indiske forslag vedtoges med 50 stemmer (deriblandt de nordiske lande), ingen imod, idet 6 afholdt sig fra at stemme.

Resolutionerne bekræftedes den 29. november i plenarforsamlingen med henholdsvis 44 og 48 stemmer imod 0, medens henholdsvis 11 og 6 lande afholdt sig fra at stemme. De nordiske lande stemte — ligesom i 1. udvalg — for begge resolutioner.

8. Marokko.

(Dagsordenens punkt 58).

Sagens optagelse på dagsordenen gav ikke anledning til nogen debat, hverken i „General Committee“ eller i plenarforsamlingen.

Under en kortvarig debat i 1. udvalg den 28. november gav de arabiske lande og andre af de stater, som havde indbragt Marokkospørgsmålet for plenarforsamlingen, udtryk for tilfredshed med den seneste udvikling i Marokko. Sultan Mohamed ben Youssefs tilbagevenden til tronen og El Glaouis uforbeholdne støtte hertil havde skabt en gunstig atmosfære for de forhandlinger, som ifølge den fransk-marokkanske erklæring af 6. november 1955 ville blive påbegyndt vedrørende det fremtidige forhold mellem de 2 lande. Man nærrede tilid til, at disse forhandlinger, ført ud fra princippet om frihed og lighed, ville føre til en tilfredsstillende løsning, og så frem til den dag, da Marokko kunne indtage sin plads i FN som en suveræn stat.

Også fra amerikansk og sovjetisk side bød man den nye udvikling velkommen. Der var enighed om, at FN ikke i øjeblikket havde opgaver at varetage i Marokkospørgsmålet.

Den franske delegation var ikke tilstede under forhandlingerne i udvalget, selvom disse fandt sted efter, at plenarforsamlingen havde taget Algierspørgsmålet af dagsordenen (se spalte 525).

Der fremsattes af en række afro-asiatiske og latinamerikanske lande et resolutionsforslag, hvorefter plenarforsamlingen skulle bestemme at udsætte yderligere drøftelser af Marokkospørgsmålet. Dette forslag vedtoges med 49 stemmer mod 0, idet 5 lande (Storbritannien, Australien, Holland, Belgien og Luxembourg) afholdt sig fra at stemme.

Den britiske og den australske delegerede erklærede, at de havde afholdt sig fra at stemme grundet på deres velkendte opfattelse af, at FN ikke var kompetent til at befatte sig med sagen.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen den 3. december med 51 stemmer mod 0, idet de samme lande, som i udvalget havde undladt at stemme, også afholdt sig fra at stemme i forsamlingen.

9. Alger.

(Dagsordenens punkt 64).

Algierspørgsmålet, hvis optagelse på dagsordenen var blevet foreslået af 14 arabisk-asiatiske lande, gav allerede i „General Committee“ og senere — den 27. og 30. september — i plenarforsamlingen anledning til en bevæget debat om sagens optagelse på dagsordenen, hvorunder der af Ægypten, Syrien, Pakistan og Irak rettedes angreb på Frankrig, som tillagdes ansvaret for urolighederne i Alger.

Fra vestlig side deltog foruden Frankrig repræsentanter for Holland, Norge, Storbritannien og Belgien i debatten.

Fra de arabiske landes side hævdedes, at det ville være skadeligt for De Forenede Nationers anseelse, hvis spørgsmålets optagelse på dagsordenen forkastedes. Situationen i Alger var en sådan, at spørgsmålet absolut måtte drøftes, og dette kunne ske i henhold til pagtens artikler 10 og 55. Det kunne ikke anerkendes, at Alger var en del af Frankrig, idet der ikke var nogen lighed mellem den status, som de algerske departementer og andre franske departementer havde, hvilket både gjaldt med hensyn til stemmeret, politisk repræsentation og deltagelse i den franske regering.

Fra vestlig side anførtes, at sagen ifølge pagtens art. 2, stk. 7, lå udenfor FN's kompetence, idet Alger var at opfatte som en integrerende del af den franske republik. Det drejede sig her om, hvorvidt FN skulle